

Sygnatura akt I C 2283/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 04-12-2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant:sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 27-11-2017 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko J. M.

o zapłatę 563,00 zł

w przedmiocie zarzutów pozwanej J. M. od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 11.07.2016 r. w sprawie I Nc 3382/16

1. uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 11.07.2016 r. w sprawie I Nc 3382/16 i oddala powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. na rzecz pozwanej J. M. kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

I C 2283/16

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w pozwie z 4.07.2016 r. wniosła o zasądzenie od pozwanej J. M. kwoty 562,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że poprzednik prawny – (...) Sp. z o.o. S.A. - zawarł z pozwaną w dniu 10.07.2014 r. umowę pożyczki nr (...).

W dniu 11.07.2016 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana w ustawowym terminie wniosła zarzuty od tego orzeczenia.

Pozwana podniosła, że poprzednik prawny powoda (...) Sp. z o.o., nie wywiązał się ze zobowiązania obsługi pożyczki w domu albowiem większość wpłat pozwana musiała dostarczać osobiście przedstawicielom spółki.

W odpowiedzi na zarzuty powód podniósł, iż obsługa pożyczki była świadczona, i to przez okres dłuższy niż umówiony, bo do sierpnia 2015 r.

W piśmie z 28.11.2017 r. powód wyjaśnił, że na przedmiot żądania składają się:

- zakupiona wierzytelność – 500,04 zł

- odsetki maksymalne naliczone za okres 5.01.2016 r. – 23.06.2016 r.

- koszty wezwania do zapłaty – 15 zł

- koszty wezwania do wykupu weksła – 15 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10.07.2014 r. (...) Sp. z o.o. i pozwana zawarły umowę pożyczki nr (...).

Pożyczka miała być spłacona w 36 ratach tygodniowych poczynając od 17.07.2014 r. do 19.03.2015 r.

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.509,30 zł, przy czym pozwanej wypłacono 1.300 zł.

Pozwana poza zwrotem kwoty kapitału, była zobowiązana zwrócić 136,50 zł jako koszt ubezpieczenia, 72,80 zł opłaty przygotowawczej oraz odsetki w wysokości 15 % w stosunku rocznym, czyli kwotę 81,67 zł.

Jednocześnie pozwana zadeklarowała chęć skorzystania z usługi obsługi pożyczki w domu i zgodziła się uiścić z tego tytułu kwotę 915,35 zł.

Zgodnie z umową pożyczkodawca był zobowiązany wobec pożyczkobiorcy do odbioru spłaty rat pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy.

Łącznie pozwana obowiązana była do spłaty na rzecz strony powodowej kwoty 2.506,32 zł

(dowód: umowa pożyczki k. 10-11 v)

Umowa pożyczki była obsługiwana w miejscu zamieszkania pozwanej, bądź miejscu przez pozwaną wskazanym przez podanych poniżej przedstawicieli w następującym zakresie:

- 10 wizyt przedstawiciela B. S.,

- 2 wizyty przedstawiciela B. C. wraz z kierownikiem M. Z.,

- 1 wizyta przedstawiciela P. W..

(dowód: zeznania pozwanej J. M. k. 137-139, częściowo harmonogram wpłat k. 74-74v, zeznania świadka B. C. k. 121-123)

Pozwana spłaciła z tytułu powyższej umowy kwotę 1.999,28 zł.

(okoliczność niesporna)

W piśmie z 9.09.2015 r. powód skierował do pozwanej wypowiedzenie przedmiotowej umowy i wezwał pozwaną do zapłaty należności z tytułu udzielonej pożyczki w łącznej kwocie 500,04 zł.

(dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania k. 39-40)

W dniu 2.01.2017 r. miała miejsce cesja wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o.; następnie w dniu 4.01.2016 r. powód nabył pakiet wierzytelności od (...) Sp. z o.o., w tym wierzytelność wobec pozwanej.

(dowód: umowa cesji z 2.01.2015 r. k. 14-15, załącznik do umowy cesji k. 16, umowa cesji z 4.01.2016 r. k. 18, załącznik do umowy cesji k. 19)

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową.

Zeznania świadka S. K. (1) nie były dla rozstrzygnięcia sprawy przydatne. Świadek ten informacje o obsłudze pożyczki czerpał bowiem z zapisów dokonanych w systemie komputerowym. Osobiście nie zajmował się on obsługą tej pożyczki.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka B. C.. Świadek ten jednoznacznie podał, że on sam po odbiór rat w domu pozwanej był tylko dwa razy – ze swoim szefem, natomiast pozostałe raty – w okresie, w którym pożyczka miała być obsługiwana przez świadka – pozwana dostarczała sama.

Zeznania świadka B. C. korespondują z zeznaniami samej pozwanej. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga fakt, że pozwana bezskutecznie zwracała się do powoda o adresy przedstawicieli, zaś wniosek pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadka jedynie B. C. wynikał właśnie z tego, iż pozwana знаła adres tego świadka, bo dowoziła do niego raty pożyczki.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchiwanego w charakterze powoda prezesa spółki Wierzyciel za wyjątkiem jego twierdzeń, iż pożyczka zgodnie z umową była obsługiwana w domu pozwanej, przez cały okres jej trwania, a nawet dłużej, bo do sierpnia 2015 r. Przede wszystkim wiedza przedstawiciela powoda pochodzi od przesłuchiwanego w sprawie świadka S. K. (1), który przed Sądem wyraźnie podał, że nie może potwierdzić faktu świadczenia obsługi pożyczki, a z kolei jego informacje o sprawie pochodzą z wpisów dokonywanych w systemie komputerowym. Ponadto zeznania powoda są sprzeczne ze stanowczymi zeznaniami świadka B. C., zeznającej na okoliczności, w których sama przecież uczestniczyła.

Z uwagi na powyższe Sąd w całości uznał za prawdziwe zeznania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zastosowanie w przedmiotowej sprawie mają przepisy ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2014 r.1497 t.j.), która weszła w życie 18.12.2011 r.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę pożyczki.

Powód nie udowodnił w całości żądania w zakresie obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanej, a było to jego obowiązkiem, zgodnie z art. 6 k.c., według którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Pozwana zarzuciła, iż przedmiotowa pożyczka nie była obsługiwana zgodnie z umową w jej domu. W tej sytuacji ciężar udowodnienia, że taka obsługa miała miejsce, spoczywał na powodzie, jednakże powód temu obowiązkowi nie sprostał.

Ocena zeznań świadka zawnioskowanego przez powoda (S. K.) została przedstawiona we wcześniejszej części uzasadnienia i w tym miejscu dodać jedynie należy, iż świadek nie dysponował wiedzą pozwalającą mu na potwierdzenie faktu i okresu obsługi pożyczki w domu pozwanej.

Natomiast z korespondujących ze sobą zeznań świadka B. C. i pozwanej jednoznacznie wynika, że obsługa pożyczki miała miejsce jedynie 13 razy, a nie 36 razy – jak przewidywała to umowa.

Skoro wynagrodzenie za całą obsługę pożyczki w domu pozwanej wynosiło zgodnie z umową 915,35 zł i odbyć się miało w związku z tym 36 wizyt przedstawiciela, należy przyjąć, że koszt jednej wizyty wynosił 25,43 zł. Zatem wynagrodzenie

należne powodowi z tego tytułu wynosi jedynie 330,59 zł tj. 25,43 zł x 13 wykazanych przez powoda i przyznanych przez pozwaną wizyt przedstawiciela.

Zobowiązanie pozwanej wynosiło zatem: 1.300 zł kapitału pożyczki, 136,50 zł kosztu ubezpieczenia, 136,50 zł odsetek umownych, 72,80 zł opłaty przygotowawczej i 330,59 zł wynagrodzenia za obsługę pożyczki w domu; łącznie: 1.839,89 zł.

Zatem pozwana wywiązała się ze swojego zobowiązania, skoro łącznie spłaciła kwotę 1.999,28 zł.

W tym miejscu dodać należy, iż obsługa pożyczki świadczona po umówionym okresie trwania umowy nie może być brana pod uwagę przy dokonywaniu rozliczeń z tytułu umowy pożyczki. Jest ona bowiem świadczona przez pożyczkodawcę na jego ryzyko i na jego koszt, wykraczając poza ustalenia umowne.

Zatem orzeczono jak w pkt 1 wyroku, utrzymując w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 11.07.2016 r., zgodnie z art. 496 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest zgodne z art. 98 k.p.c. Skoro powód przegrał proces, należało zasądzić na rzecz pozwanej kwotę 30 zł – jako zwrot kosztów opłaty sądowej od zarzutów.

Wobec tego orzeczono jak w pkt 2.

K. Ł.